

Digitales Brandenburg

hosted by Universitätsbibliothek Potsdam

Mishnayot

‘im perushe ... Rabenu ‘Ovadyah mi-Berçinorah ve-Tosfot Yom Tōv ...
Ve-elu nitosfu ... kol hilufe girsa’ot, mar’eh meqomot ba-Rambam u-ve-Ṭur
ve-Sh.‘A ... u-mar’eh meqomot ba-Shas

Seder Zera‘im

**Berçinorah, ‘Ovadyah ben-Avraham mi-
Dihrenfurt, 543 [1782 oder 1783]**

הלח תכסמ

urn:nbn:de:kobv:517-vlib-11109

ואם השרישו * אחד מחמשת המינים הללו קודם קלידת
העומר : העומר מתירין * ומותר לקצרו אחר קלידת העומר
דכתיב (שמות כב) אשר תזרע בשדה משעה שזרע וגשרש
בשדה : ואם לאו * שלא השרישו אלא אחר קלידת העומר :

מתיר ופירושו מלפני הפסח מלפני היום שבכנס שבו מביאין
חדש למקדש * ולאפוקי מלפני העומר כחוקיה * ועיין
משנה ח פרק ד דנפחים :

אם השרישו * אחד מחמשת המינים הללו קודם קלידת העומר :
העומר מתירין * ומותר לקצרו אחר קלידת העומר
דכתיב (שמות כב) אשר תזרע בשדה משעה שזרע וגשרש
בשדה : ואם לאו * שלא השרישו אלא אחר קלידת העומר :

שזרע וגשרש בשדה * בגמ'
כרק רבי ישמעאל דף ע"א *
מדכתיב בשדה עד שיכה נקלט
וגשרש בשדה * והך קרא דאשר
תזרע בשתי הלחם כתיב
ואזריעת העומר קאי דשתי
הלחם לא שרו למקדש אלא
תבואה דשרין עומר להדיע
שרו שתי הלחם למקדש כך
פירש"י שם :

ואם השרישו קודם לעומר יהעומר מתירין
ואם לאו אסורין * ער שיבא העומר הבא :
ב האוכל מהם כזית מצה בפכה * יצא
ידי חובתו * כזית חמין חייב בהברת *
נתערב אחד מהם בכל המינים * הרי זה
עובר בפכה * הגורר מן הפת ומן התבואה
אכור בהם דברירבי מאיר * וחכמים אומרים
הגורר מן הרגן * אינו אכור אלא מהן *
וחייבין בחלה ובמעשרות : ג אלו חייבין
בחלה ופטורים מן המעשרות * הלקט
והשכחה והפאה * וההפקר * ומעשר
ראשון שנטלה תרומתו * ומעשר שני
והקדש שגפרו * ומותר העומר *
ותבואה

אסורים עד שיבא העומר הבא *
של טהה הבאה : ב ילא ידי
תבואה דכתיב (דברים יז) לא
תאכל עליו חמץ שבעת ימים
תאכל עליו מזות דברים הבאים
לידי חמון אדם ואלא בין ידי
חובת מצה * דברים שאין צאים
לדי חמון אין להם יולא כן
ידי חובת מצה : נתערב אחד
מהן בכל המינים * נתערב אחד
מחמשת המינים הללו בשאר
מערכות כגון כותח הבבלי
ושכר המדי : הרי זה עובר
בפסח * על כל יראה וכל ימלא
אם הניחו ברותו : הגורר מן
הדגן אסור בכל המיני' * דגן כל
דמדגן משמע * וקטנית וורעית
מירי דמדגן הוא : אינו אסור
אלא כן * דגן ותבואה א'

ב חייב בהכרת * (וכי
מצינו בדבריהם *
הדיינים דף ל"ט עמוד ב')
ובס"ף מכות דף כ"ג ע"ב
פירש תלמיד רש"י בהכרת לשון
הכרת תכרת ע"כ * כלום דלא
קרינן בה"א כפס"ח דהא אי
הכי לפני ליה למתניתין לומר
בכרת * אלא קרינן בה"א

הוא * והלכה כחכמים : וחייבים בחלה ובמעשרות * אידי
דבעי למתני אלו חייבים בחלה ופטורים מן המעשרות * ואלו
חייבים במעשרות ופטורים מן החלה כהא וחייבים בחלה
ובמעשרות : ג הלקט והשכחה והפאה וההפקר פטורים מן
המעשרות דכתיב (שם י) וכל הלוי כי אין לו חלק וכלה עמך
מה שיש לך ואין לו אמה חייב ליתן לו ילא אלו שיש לו עמך
ומות' העומר * שאעומד היה בא משלם סאין ומוציאין ממנו
עשרין סלת מנופה בשלש עשרה נפה והשאר נפדה ונאכל לכל
אדם וחייב בחלה * ופטור ממעשר * לפי שבשעת מירוח
היה של הקדש :

בחירק ורומז לכרת דכתיב בקרא ובסדר המשנה שבירושלמי
בהכרת ביו"ד וכן שם בגמ' בכמה דוכתי והרבה יש כן במסכת
בכורים * הרי זה עובר בפסח * פי"ר"ב על כל יראה *
אבל בריש ג' דפסחים מפרש בעינן אחר * וס' אפרש
בס"י עתה דשמיא * הגורר מן הכת וכו' * דברי ר"מ *
וחכמים אומרים הגורר מן הדגן וכו' וכן הנוסחא בספרים *
ומלשון הר"ב משמע דגרם בדברי ר"מ הגורר מן הדגן אכור
בכל המינים * והכי קאמר ר"מ במשנה ב' פ"ז דנדריס
[דף נה'] הגורר מן הדגן אכור בכל * אלא שלא מצאתי כן
בשום נוסח * ולפי נוסחת הספרים פליגי רבנן אדיוקא דר"מ
דאיהו לא קאמר אלא הגורר מן הפת ומן התבואה שאינו
הספרים * שכתבואין מחלוקת בין החכמים שהגידר מן הפת וכו' *
אינו אסור * אלא בה' תיבין * ור"מ אומר שהגורר מן הדגן אכור בכל וכו' *
ואי א' תא דברטנין לה הכא בדהיא מה היה צורך לראיה במסכת נדרים *
הפת ומן התבואה אסור כהן * אבל הגורר מן הדגן אסור בכל המינין חוץ מפירות האילן דברי ר"מ ע"כ * ואף מלשון הרמב"ם
לא קשיא שאפשר שלא לראיה כתב ויתבאר עוד וכו' אלא לומר שכן יש עוד וכו' * פי"ר"ב דכתיב וכל
הלוי וגו' עיין מה שכתבתי בריש מסכת מעשרות * ומעשר ראשון שנטלה תרומתו * מפרש בירושלמי שהקדימו בשבליס *
ועיין בריש פ"ז דברכות * ומעשר שני והקדש שגפרו * נראה לפרש כמ"ס הר"ב והר"ם במשנה ה' פ"ק דתרומות * מעשר
שני קמשמע לן כגון שהקדימו בשבליס * וכן משמע בירושלמי דהכא והביאו הר"ם וקודם שפדאו ממון גבוה הוא דהכי הלכתא
כדפסק בפ"ד דמעשר שני משנה ג' * והקדש וגם מעשר שני כשמירחו הגזר ואס"כ פדאו ומשום הכי פטורין מן המעשרות *
ושעמא דחייבים בחלה משום דמשעת הגלגול הוי חיווצא לחלה * כדמפרש רש"י והר"ב במסכת מנחות פ"ד ישמעאל לענין
מות' העומר : ומותר העומר ירוש' משני' דלא כר"ע בפרק ר' ישמעאל במנחות דף ס"ז :

אסור אלא כהן * וקאמרי רבנן דגנודר מן הדגן נמי דינא הכי שאינו אסור אלא כהן *
הספרים * שכתבואין מחלוקת בין החכמים שהגידר מן הפת וכו' *
אינו אסור * אלא בה' תיבין * ור"מ אומר שהגורר מן הדגן אכור בכל וכו' *
ואי א' תא דברטנין לה הכא בדהיא מה היה צורך לראיה במסכת נדרים *
הפת ומן התבואה אסור כהן * אבל הגורר מן הדגן אסור בכל המינין חוץ מפירות האילן דברי ר"מ ע"כ * ואף מלשון הרמב"ם
לא קשיא שאפשר שלא לראיה כתב ויתבאר עוד וכו' אלא לומר שכן יש עוד וכו' * פי"ר"ב דכתיב וכל
הלוי וגו' עיין מה שכתבתי בריש מסכת מעשרות * ומעשר ראשון שנטלה תרומתו * מפרש בירושלמי שהקדימו בשבליס *
ועיין בריש פ"ז דברכות * ומעשר שני והקדש שגפרו * נראה לפרש כמ"ס הר"ב והר"ם במשנה ה' פ"ק דתרומות * מעשר
שני קמשמע לן כגון שהקדימו בשבליס * וכן משמע בירושלמי דהכא והביאו הר"ם וקודם שפדאו ממון גבוה הוא דהכי הלכתא
כדפסק בפ"ד דמעשר שני משנה ג' * והקדש וגם מעשר שני כשמירחו הגזר ואס"כ פדאו ומשום הכי פטורין מן המעשרות *
ושעמא דחייבים בחלה משום דמשעת הגלגול הוי חיווצא לחלה * כדמפרש רש"י והר"ב במסכת מנחות פ"ד ישמעאל לענין
מות' העומר : ומותר העומר ירוש' משני' דלא כר"ע בפרק ר' ישמעאל במנחות דף ס"ז :

א מ"ה פ"א
 ב מ"ה פ"א
 ג מ"ה פ"א
 ד מ"ה פ"א
 ה מ"ה פ"א
 ו מ"ה פ"א
 ז מ"ה פ"א
 ח מ"ה פ"א
 ט מ"ה פ"א
 י מ"ה פ"א
 י"א מ"ה פ"א
 י"ב מ"ה פ"א
 י"ג מ"ה פ"א
 י"ד מ"ה פ"א
 י"ה מ"ה פ"א
 י"ו מ"ה פ"א
 י"ז מ"ה פ"א
 י"ח מ"ה פ"א
 י"ט מ"ה פ"א
 כ מ"ה פ"א
 כ"א מ"ה פ"א
 כ"ב מ"ה פ"א
 כ"ג מ"ה פ"א
 כ"ד מ"ה פ"א
 כ"ה מ"ה פ"א
 כ"ו מ"ה פ"א
 כ"ז מ"ה פ"א
 כ"ח מ"ה פ"א
 כ"ט מ"ה פ"א
 ל מ"ה פ"א
 ל"א מ"ה פ"א
 ל"ב מ"ה פ"א
 ל"ג מ"ה פ"א
 ל"ד מ"ה פ"א
 ל"ה מ"ה פ"א
 ל"ו מ"ה פ"א
 ל"ז מ"ה פ"א
 ל"ח מ"ה פ"א
 ל"ט מ"ה פ"א
 מ מ"ה פ"א
 מ"א מ"ה פ"א
 מ"ב מ"ה פ"א
 מ"ג מ"ה פ"א
 מ"ד מ"ה פ"א
 מ"ה מ"ה פ"א
 מ"ו מ"ה פ"א
 מ"ז מ"ה פ"א
 מ"ח מ"ה פ"א
 מ"ט מ"ה פ"א
 נ מ"ה פ"א
 נ"א מ"ה פ"א
 נ"ב מ"ה פ"א
 נ"ג מ"ה פ"א
 נ"ד מ"ה פ"א
 נ"ה מ"ה פ"א
 נ"ו מ"ה פ"א
 נ"ז מ"ה פ"א
 נ"ח מ"ה פ"א
 נ"ט מ"ה פ"א
 ס מ"ה פ"א
 ס"א מ"ה פ"א
 ס"ב מ"ה פ"א
 ס"ג מ"ה פ"א
 ס"ד מ"ה פ"א
 ס"ה מ"ה פ"א
 ס"ו מ"ה פ"א
 ס"ז מ"ה פ"א
 ס"ח מ"ה פ"א
 ס"ט מ"ה פ"א
 ש מ"ה פ"א
 ש"א מ"ה פ"א
 ש"ב מ"ה פ"א
 ש"ג מ"ה פ"א
 ש"ד מ"ה פ"א
 ש"ה מ"ה פ"א
 ש"ו מ"ה פ"א
 ש"ז מ"ה פ"א
 ש"ח מ"ה פ"א
 ש"ט מ"ה פ"א
 ס"א מ"ה פ"א
 ס"ב מ"ה פ"א
 ס"ג מ"ה פ"א
 ס"ד מ"ה פ"א
 ס"ה מ"ה פ"א
 ס"ו מ"ה פ"א
 ס"ז מ"ה פ"א
 ס"ח מ"ה פ"א
 ס"ט מ"ה פ"א
 ע מ"ה פ"א
 ע"א מ"ה פ"א
 ע"ב מ"ה פ"א
 ע"ג מ"ה פ"א
 ע"ד מ"ה פ"א
 ע"ה מ"ה פ"א
 ע"ו מ"ה פ"א
 ע"ז מ"ה פ"א
 ע"ח מ"ה פ"א
 ע"ט מ"ה פ"א
 פ מ"ה פ"א
 פ"א מ"ה פ"א
 פ"ב מ"ה פ"א
 פ"ג מ"ה פ"א
 פ"ד מ"ה פ"א
 פ"ה מ"ה פ"א
 פ"ו מ"ה פ"א
 פ"ז מ"ה פ"א
 פ"ח מ"ה פ"א
 פ"ט מ"ה פ"א
 צ מ"ה פ"א
 צ"א מ"ה פ"א
 צ"ב מ"ה פ"א
 צ"ג מ"ה פ"א
 צ"ד מ"ה פ"א
 צ"ה מ"ה פ"א
 צ"ו מ"ה פ"א
 צ"ז מ"ה פ"א
 צ"ח מ"ה פ"א
 צ"ט מ"ה פ"א
 ק מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א
 ק"א מ"ה פ"א
 ק"ב מ"ה פ"א
 ק"ג מ"ה פ"א
 ק"ד מ"ה פ"א
 ק"ה מ"ה פ"א
 ק"ו מ"ה פ"א
 ק"ז מ"ה פ"א
 ק"ח מ"ה פ"א
 ק"ט מ"ה פ"א

לורים שחפ מונה דאין כאן עון מיתה אלא איסור בעלמא
 ומשני דר"י פתר לה לאסורא בחגי שמעון ולא קאי השתא
 למימרא אי מדאורייתא אי מדרבנן אלא קאמר דהכי פתר
 ללשנא דאסורים כי היכי דלא תקשה עליה דאין מיתה לור
 האוכל תרומה :

וטעונין רחיצת ידים
 פירש הר"ב הבא
 ליגע ביה וכו' כמ"ס הר"ב
 כפ"ק דשבת משנה ד' בגזירה
 השביעית ועיין בפרק שני
 דחגיגה משנה ו' מ"ט ס"ג ד'
 והערב שמ"ש עיין מ"ס ברי'
 מהכנת ברכות :

המוקף עיין מה שכתבתי
 במשנה ג' פרק ד'
 דתרומות וכן דבר הגמור
 עיין בפירוש הר"ב סוף פרק ק'
 דתרומות ומה שכתבתי שם
 עד שסייר מקלת כתב
 הר"ב דכתיב ראשית
 ובעיניו שיהיו סרייס נכרוני
 כלו דאי אין סרייס אינאן ראשי'
 ולשון הגמ' בפרק ראשית הגז
 ראשית סרייס נכרוני :

פ"ב בספינה

פירש הר"ב
 בספינה נקובה איירי ועיין מ"ס משנה ב' פ"ק דערלה
אמר ר' יהודה אימתי וכו' כתב הרמב"ם וכבר ביארנו
 כי בכל מקום שאמר רבי יהודה אימתי שהוא מבאר
 למי שקדם לו ואינו חולק עליו ע"כ והר"ש כתב בפ"ק
 דנטין מוכיח דפליגי ועיין ס' דק' דתוספות שכתבו
 דהיה דמוכיח מוכה דרבי יהודה דאמר אימתי שבא לחלוק
 ברייתא היא ולא משנתנו : ג מ"י שאינו יכול לעשות עיסתו
 בפירה פירש הר"ב כגון שהוא טמא ואין שם מים וכו' ופירש
 הר"ש בשם ירושלמי ברחוק ד' מילין וכן כתב הרמב"ם
 בפירושו וכתב עוד דהיינו דוקא לפניו אבל לאחריו אין
 מטריחין אותו כלל אפי' בשעור מעוט אבל בחבורו אינו
 מחלק בין לפניו ולאחריו וכן הוא לפירוש רש"י דהעור
 והרובע [דק"ב] :

באחד ומאה וטעונין רחיצת ידים והערב
 שמש ואין נוטלין מן הטמא על הטמא
 אלא מן המוקף ומן הדבר הגמור
 האומר כל גרגי תרומה וכל עיסתי חלה
 לא אמר כלום עד שישיר מקצת :

פרק ב פירות חוצה לארץ

שנכנסו לארץ חייבים כחלה
 לארץ חייבים כחלה
 יצאו מבאן לשם ר"א מחייב ר"ע פוסט
 בפ"ב חוצה לארץ שבא בספינה לארץ
 חייבת במעשרות ובשביעית אמר ר' יהודה
 אימתי בומן שהספינה גוששת עיסה
 שנילושה במי פירות חייבת כחלה
 ונאכלת בידיה מסואבות : ג האשה
 יושבת וקוצה חלתה ערומה מפני שהיא
 יכולה לכסות עצמה אבל לא האיש
 כי שאינו יכול לעשות עיסתו בטהרה ועשנה
 קבין ואל יעשנה בטומאה ורבי

לארץ ר' אליעזר מחייב דכתיב (שם) והיה באכלכם
 מלחם הארץ בין שאתם אוכלים אותו בין שאתם
 אוכלים אותו בחוצה לארץ האיל ולחם הארץ הוא חייב
 בחלה : ור' עקיבא פוסט דשתה משמע ליה מעוטא
 שמה אתם חייבים ואין אתם חייבים בחוצה לארץ אף ע"פ
 שאתם אוכלים מלחם הארץ והלכה כרבי עקיבא : ב עפר
 חוצה לארץ הכל בספינה לארץ בספינה נקובה מייירי ורגבי
 אדמה סותמין את הקרב שאין המים נכנסים בה חייבת
 במעשרות אם זרע ולחמו הזרעים בעפר שבתוך הספינה
 ואפי' שמעפר חוצה לארץ הוא האיל והיה נקובה הזרע
 וזק מלחמה עפרה של ארץ ישראל אימתי בומן שהספינה
 גוששת גוששת חוצה לארץ ישראל אימתי בומן שהספינה
 עיסה שנילושה במי פירות חייבת בחלה בירושלמי מוכיח
 קלת שאין הלכה כפ"ק משנה ז' ועיסה שנילושה במי
 פירות פטורה מחלה הלכך אין ללוש עיבה שיש בה שעור חלה
 חלה חייבת בחלה או פטור : ונאכלת בידיה מסואבות
 משקין ומה שלא הוכר לקבל טומאה אין יודים מסואבות
 על הפרשה והוא שפניה של מטה טוחות בקרקע וכל ערותה מוכסה
 יכול לברך ערום שאי אפשר לו לכסות ערותו שכלים הנזים והגיד
 ואין שם ארבעים סאה שטבול בהן יעשה כל עמחו ק"ב קב מדי
 שלא תקח חייב בחלה ויצטרך להפריש בטומאה :

וטעונים רחיצת ידים
 הכא ליגע ביה גריד ליתול ידיו תחלי
 שסמך ידים טוילות את התרומה והיא הכלה שאף היא
 נקראת תרומה והערב ששם טמא טבול אינו אוכל
 בתרומה עד שיערוז שמשו כדכתיב (ויקרא כב) ובא
 השמש וטהר ואחר יאכל מן
 הקדשים והוא הדין לחלה :

ואין נוטלין מן הטמא על
 הטמא גזירה שמא יתרו טמא מן
 המוקף משום דמספחי שמא יגע
 הטמא בטהור ויטמאנו ואין
 בעינן שהתרו יתרוס מן המוקף
 כדתנן בסמוך ואין נוטלין טמא
 מן המוקף גרסינן ופירש
 מוקף קרוב ומסוך : מן הדבר
 הגמור שגמרה מלאכתו וחל
 משתתגלג העיסה : עד שישיר
 מקצת דחלי יתרומ' כתי' בכו ראשי'
 ובעינן שיהו סרייס נכרוני :

פרק ב פירות חוצה לארץ

שנכנסו לארץ חייבין בחלה
 דכתיב (במדבר טו) אל הארץ
 אשר אני מבי' אתכם שמה
 שמה אתם חייבים בין בפירות
 הארץ בין בפירות חוצה לארץ
 מכאן לשם מארץ ישראל לחוצה

לארץ ר' אליעזר מחייב דכתיב (שם) והיה באכלכם
 מלחם הארץ בין שאתם אוכלים אותו בין שאתם
 אוכלים אותו בחוצה לארץ האיל ולחם הארץ הוא חייב
 בחלה : ור' עקיבא פוסט דשתה משמע ליה מעוטא
 שמה אתם חייבים ואין אתם חייבים בחוצה לארץ אף ע"פ
 שאתם אוכלים מלחם הארץ והלכה כרבי עקיבא : ב עפר
 חוצה לארץ הכל בספינה לארץ בספינה נקובה מייירי ורגבי
 אדמה סותמין את הקרב שאין המים נכנסים בה חייבת
 במעשרות אם זרע ולחמו הזרעים בעפר שבתוך הספינה
 ואפי' שמעפר חוצה לארץ הוא האיל והיה נקובה הזרע
 וזק מלחמה עפרה של ארץ ישראל אימתי בומן שהספינה
 גוששת גוששת חוצה לארץ ישראל אימתי בומן שהספינה
 עיסה שנילושה במי פירות חייבת בחלה בירושלמי מוכיח
 קלת שאין הלכה כפ"ק משנה ז' ועיסה שנילושה במי
 פירות פטורה מחלה הלכך אין ללוש עיבה שיש בה שעור חלה
 חלה חייבת בחלה או פטור : ונאכלת בידיה מסואבות
 משקין ומה שלא הוכר לקבל טומאה אין יודים מסואבות
 על הפרשה והוא שפניה של מטה טוחות בקרקע וכל ערותה מוכסה
 יכול לברך ערום שאי אפשר לו לכסות ערותו שכלים הנזים והגיד
 ואין שם ארבעים סאה שטבול בהן יעשה כל עמחו ק"ב קב מדי
 שלא תקח חייב בחלה ויצטרך להפריש בטומאה :

עדיף טפי ממה שיטעור עסתו מן החלה ולא יהיה בה חלק לשם ואין הלכה כרבי עקיבא : ד קביש . קב קב בפני עצמו : ונגעו זה בזה . אין הלגיעה מצטרפת להתחייב בחלה : עד שישוכו . שימדבקו זה בזה כל כך שאם בא להסירם נתישמו לוו : אף הרודה ונתן לסל .

ורבי עקיבא אומר יעשנה בטומאה והאל יעשנה קבים . עיין בפירוש משנה ה' פרק ד' : אבל קביים אין להם חלק בשם . לשון הר"ב ולא יהיה בה חלק לשם . וכן פירש הר"ש ואין לשמים חלק

הרודה חלות מן התנור לאחר שנאפו ונתנסו בשל : הסל מצרפן לחלה . ואף על פי שאין נוספות והלכה כרבי אליעזר . והא דמזריב רבנן נשיכה ורבי אליעזר נביעה הוי מילי לזרף שני עסות יחד שאין בכל אחת כשעור . אבל לענין לתרום [מן] המוקף אף נביעה לא צעי רק שיכו סמוכים זה לזה . ובשליה פרקין דאמר רבי אליעזר נתן עמות מכבינה באמצע כדי לתרום מן המוקף אלמא צעינן נביעה לענין מוקף טהורה וטמאה שאני מפני שהוא דבר שמקפיד על טהרוכותו אין הכלי מוצרף : ה ה אינה חלה . דראשית ערוסותיכם כשיב : וגזל ביד כהן . וזריך להזוירם לבעלים שאם תשאר צידו יהיו סבורים שעיסתו פטורה : העיסה עצמה . שהחייש חלקה קמה חייבת בחלה : והקמה .

ורבי עקיבא אומר יעשנה בטומאה והאל יעשנה קבים . שבשם שהוא קורא לטהור . כך הוא קורא לטמאה . לזוק קורא חלה (ס"א לשם) בשם . ולזו קורא חלה בשם . אבל קביים אין להם חלק בשם : ד"ה העושי עיסתו קבים . ונגעו זה בזה פטורים מן החלה עד שישוכו . רבי אליעזר אומר אף הרודה ונתן לסל . הסל מצרפן לחלה : ה המפריש חלתו קמה אינה חלה . וגזל ביד כהן . העיסה עצמה חייבת בחלה . והקמה איש בו כשעור חייבת בחלה ואסורה לזרים . דברי רבי יהושע . אמרו לו מעשה וקפשה וקן זר . אמר להם אף הוא קלקל לעצמו . ותיקן לאחרים : ו' חמשת רבעים קמה חייבים בחלה . הם . ושארין . וסובין . ומורסנן . חמשת רבעים חייבין . ניטל מורסנן

הבא ליד כהן בתורת חלה : איש בו כשעור חמשת רבעים קמה חייבת בחלה . ואסורה לזרים כל הקמה הבא ליד כהן . וחומר אף בעלמא הוא . לפי שראוי שבא ליד כהן שלא יאמר ראינו זר אוכל חלות : וקפשה וקן זר . חטפה וקן זר ואכלה : קלקל לעצמו . לאכלה ואיעוש : ותיקן לאחרים . שאחרים אוכלין וחולין בו ומנאים פתח להתיר לפי שראוהו שאכל : ו' חמשת רבעים של קב חייבין בחלה . דכתבי (בטבר מ"ו) ראשית ערוסותיכם ועסת מדבר היתה עומר לגלגולת . והעומר עשירית האפה הוא . האפה שלש סאין . והסאה ששה קבין . הרי ו"מ קבין באפה . והקב ד' לוגין . הרי ע"ב לוגין . עשירית ע' . ו' לוגין . ועשירית שני לוגין הוא ביצה וחומש ביצה שהלוג הוא ששה צלעים . כשצאו לירושלים והוסיפו שקות על המדות : ומלאו לוגין הס' . ולוג השביעי [צ"ל ולוג הוא] חמשה צלעים . שכל ששה נעשים חמשה . וביצה וחומש ביצה נעשים ביצה . גמלא העומר שהיה במדבר שבעה לוגים וביצה וחומש ביצה . נעשה בירושלים ששה לוגים . כשצאו לציפורי והוסיפו שקות על המדות של ירושלים נעשו הששה לוגין חמשה . והיינו חמשת רבעים קמה . ונקראו הלוגין רביעים . לפי שהלוג הוא רובע הקב . שהקב ד' לוגין : הן ושארין . השאר שנתמנין להוכן . וכזבן הוא הדק : מורסנן . הוא הגס כלן מצטרפין עם הקמה להשלים השעור שכן עני אוכל עמו בעיסה מעורבת עם סובין ומורסן : ניטל מורסנן

כס . ומסיים בה . ואית ספרים דגרסי לזו קורא חלה לשם . ולזו קורא חלה לשם . אבל קביים אין בה חלק לשם . ע"כ : ד עד שיסוכו . עיין רס"ד : אף הרודה וכו' . לדברי ה"ה ספוט דפרק אלו עוברין דף [מ"ח] גרסין הרודה נתן לסל והסל וכו' :

הסל מצרפן . טעמא מפורש בברייתא הבאה הרי"ף בפרק אלו עוברין דכתב (בטבר ס"ו) והיה באכלכם מלחם הארץ חלה פרימו וכירש הר"ן אלמא דזמנין דלא מחייב מעיסה ומחייב בחר הכי דהוי לחס והיינו על ידי צירוף כל ומ"ש הר"ב דלרבי אליעזר צעי נביעה נמי . כ"כ סמ"ג עיין סימן קמ"א . והא דכתב הר"ב והלכה כרבי אליעזר גמרא פרק ג' דכפשים דף מ"ח :

הגזל ביד כהן . פירש הר"ב שאם תשאר צידו יהיו סבורים שעיסתו פטורה . הכי מסיק בפרק שני דקדושין דף מ"ו . וזריך ותהוי תרומה ויחזור ויתרום מי לא תגן (בפרק ה' דמאוי משנה י') משאינו נקוב על הנקוב תרומה ויחזור ויתרום (דהוי מפטור על החיוב כי בכא) הא זוקימנא בתרי מיני (בשני כלים חד נקיב וחד לא) לאית . בחד מנה לא לאית בגון חלת קמה על קמה : אם יש בו כשעור . פירש הר"ב ה' רביעים וכדמין לקמן ועיין שם :

וקפשה פירש הרמב"ם כמו וכבשה וטעמו שאותיות גיכ"ף וכן צומ"ף מתחלפים במבטא : ותיקן לאחרים . שהאחרים העושים כן על פי הוראתו הרי הם שוגגים ולא מידין . שזקן זה לא קטל קניא באגמא הוי חלה חכם היה שכן שס זקן בלשון הקדש חכם כמאמרם [קדושין ל"ב] בזהדרת פני זקן . וחדע דלוי לאו הכי מאי מייתי אמרו לו ראינו ממי שאינו חכם וראוי להוראה . חלה כרבי יהושע הוא שאחר שבוה כמעשה הוא שטעה אותו הזקן . וצטור יורה דעה סימן שכ"ו פסק דלא כרבי יהושע . והרמב"ם מוכח בפירושו כרבי יהושע . אבל מפרש בענין אחר :

ו חמשה רבעים . עיין מ"ש בפרק קמא משנה ד' : ומורסנן . הר"ב מפרש כאן בפירושו בפרק אחר עשר דתרומות משנה ה' ובפרש שביעי

ה"ה ספוט דפרק אלו עוברין דף [מ"ח] גרסין הרודה נתן לסל והסל וכו' :

הסל מצרפן . טעמא מפורש בברייתא הבאה הרי"ף בפרק אלו עוברין דכתב (בטבר ס"ו) והיה באכלכם מלחם הארץ חלה פרימו וכירש הר"ן אלמא דזמנין דלא מחייב מעיסה ומחייב בחר הכי דהוי לחס והיינו על ידי צירוף כל ומ"ש הר"ב דלרבי אליעזר צעי נביעה נמי . כ"כ סמ"ג עיין סימן קמ"א . והא דכתב הר"ב והלכה כרבי אליעזר גמרא פרק ג' דכפשים דף מ"ח :

הגזל ביד כהן . פירש הר"ב שאם תשאר צידו יהיו סבורים שעיסתו פטורה . הכי מסיק בפרק שני דקדושין דף מ"ו . וזריך ותהוי תרומה ויחזור ויתרום מי לא תגן (בפרק ה' דמאוי משנה י') משאינו נקוב על הנקוב תרומה ויחזור ויתרום (דהוי מפטור על החיוב כי בכא) הא זוקימנא בתרי מיני (בשני כלים חד נקיב וחד לא) לאית . בחד מנה לא לאית בגון חלת קמה על קמה : אם יש בו כשעור . פירש הר"ב ה' רביעים וכדמין לקמן ועיין שם :

וקפשה פירש הרמב"ם כמו וכבשה וטעמו שאותיות גיכ"ף וכן צומ"ף מתחלפים במבטא : ותיקן לאחרים . שהאחרים העושים כן על פי הוראתו הרי הם שוגגים ולא מידין . שזקן זה לא קטל קניא באגמא הוי חלה חכם היה שכן שס זקן בלשון הקדש חכם כמאמרם [קדושין ל"ב] בזהדרת פני זקן . וחדע דלוי לאו הכי מאי מייתי אמרו לו ראינו ממי שאינו חכם וראוי להוראה . חלה כרבי יהושע הוא שאחר שבוה כמעשה הוא שטעה אותו הזקן . וצטור יורה דעה סימן שכ"ו פסק דלא כרבי יהושע . והרמב"ם מוכח בפירושו כרבי יהושע . אבל מפרש בענין אחר :

ו חמשה רבעים . עיין מ"ש בפרק קמא משנה ד' : ומורסנן . הר"ב מפרש כאן בפירושו בפרק אחר עשר דתרומות משנה ה' ובפרש שביעי

רבי עקיבא אומר הכל הולך אחר הקרימה בתנור * לכאורה דוקא הכא פליג * והכי אחריון בירושלמי חבירא בשם רבי אליעזר מודה רבי עקיבא לחכמים דביתסא הדיוט שגלגולה טבלה רבי הילא בשם רבי אליעזר מודה רבי עקיבא לחכמים

רבי עקיבא אומר הכל הולך אחר הקרימה בתנור * ז' העושה עיסה מן החטים * ומן האורז * איש בה טעם דגן חייבת בחלה * ויוצא בה אדם ידי חובתו בפסח * ואם אין בה טעם דגן אינה חייבת בחלה * ואין אדם יוצא בה ידי חובתו בפסח * ה' הנוטל שאור מעיסה שלא הורמה חלתה * ונתן לתוך עיסה שהורמה חלתה * איש לפרנסה ממקום אחר * מוציא לפי חשבון * ואם לא מוציא חלה אחת על הכל * ט' כיוצא בזית מסיק * שנתערבו עם זיתניקף * ענבי בציר * עם ענבי עוללות * אם יש לו פרנסה ממקום אחר * מוציא לפי חשבון * ואם לא מוציא תרומה ותרומת מעשר לכל * והשאר מעשר ומעשר שני * לפי חשבון * י' הנוטל שאור מעיסת חטים * ונתן לריוך עיסת אורז * איש בה טעם דגן חייבת בחלה * ואם לא פטורה * אם כן למה אמרו הטבל אוסר כל שהוא * מין

אחר הקרימה בתנור * דסבר רבי עקיבא אין גמר מלאכתה של חלה עד שיקרמו פני הפת בתנור * וזו היא עונתה לחלה * הלכך אם נתגויר קודם שיקרמו פני הפת בתנור חייב בחלה * ואין הלכה כרבי עקיבא * ז' אורז לאו מין דגן הוא וכל שאינו מין דגן פטור מן החלה * ואין אדם יוצא בו ידי חובתו בפסח * אם יש בה טעם דגן חייב בחלה * ואף על גב דלאו דגן כשעור חלה * ה' אם יש לו פרנסה ממקום אחר * אם יש לו קמח אחר חוץ מעיסה זו * מביא קמח כשעור שאם יצרמו לשאור זה שמייב בחלה יהיה בו חמשת רביעיות שהוא שעור חלה * ולש עיסה ומערב עם העיסה שיש בה שאור * ומוציא ממנה כשעור חלה שצריך להפריש מחמשת רביעיות * ואם לאו * שאין לו קמח מוציא חלה אחת מכ"ד על כל העיסה דטבל אוסר בכל שהוא כמינו * ונעשית כלה טבולה לחלה * ט' זית מסיק * זיתים שצבל הבית מלקט * ולקטת הזיתים קרויה מסיקה * זיתים נקיף * זיתים שעניים מלקטים * כמה דאף אומר (ישעיה י"ו) כנוקף זית שנים שלשה גרריו * והם פטור מן המעשר * ענבי צביר * שחייבים במעשר * עם ענבי עוללות * שפטורים מן

המעשר * אם יש לו * טבל אחר כיוצא בזה מוציא ממנו לפי חשבון כשעור מה שצריך להוציא מזית מסיק * או מענבי צביר שחייבים במעשר * ואם לאו * אם אין לו טבל אחר רואים אותו כאלו כלו טבל ומוציא תרומה ותרומת מעשר * על הכל * והשאר מעשר ראשון ומעשר שני * או מעשר עני אין מוציא אלא לפי חשבון * ולא שלא יפריש אלא לפי חשבון * דהא אי אפשר להפריש תרומת מעשר עד שיפריש חלה מעשר על הכל * ועוד אי לא מפריש מעשר על הכל * הרי כל מה שמעשר יש בהן חולין לפי חשבון * ונמצא מפריש מן הפטור על החיוב אלא כל המעשרות צריך להפריש על הכל * חבל אין צריך ליתן ללוי ולפני אלא לפי חשבון * והשאר מערב עם פירותיו * וכן מעשר שני אין צריך לפדות אלא לפי חשבון * אבל תרומה ותרומת מעשר שהן במיתה * כשחפשיש על שכל נמצאו חולין שבהן מדומעין * וצריך שיתן הכל לכבן * הנוטל שאור מעיסת חטים * שלא הורמה חלתה * ואם לאו פטורה * דאין הטבל אוסרה פיון דליכא טעם * א"כ למה אמרו הטבל אוסר בכל שהוא * דאמרן לעיל כשאין לו פרנסה [צ"ל שטמא] דטמא

כעיסת הקדש שגלגולה פטור * הכי הו"ל ספרי אין מפרישין עד שתגמר מלאכתה * קרימיה בתנור * דברי רבי עקיבא * עד כאן * משמע דכל חלה קאמר שזכו גמר מלאכתה * וכן מוכיח יותר למעין בספרי * חייבת בחלה * ויוצא בה וכו' * עיין ריש פרק קמח משנה א' ב' ד' * ח' אם יש לו וכו' * מ"ט הר"ב כשעור חלה * עיין ת"ש בזה בפרק קמח משנה ד' * מוציא חלה אחת על הכל * עיין מ"ט במשנה דלקמן * ט' מוציא תרומה וכו' * היינו לתקן את שלו * אבל זיתניקף וענבי עוללות יכול לתקן בדרך אחר * כדתנן במשנה ב' פרק ה' דפאה * וז"ל הרמב"ם בפירושו ובלי ספק שיכול לחזור ולוקח ולקנות מן העניים זיתניקף וכו' * הוא על הדרך שזכר בסאה * לבל וקיימיה דתנן במשנה ז' פרק בתרא דדמאי * כי כן כתב גם הר"ש * וכך הם דברי הרמב"ם ריש פרק ח' דהלכות מעשר * פי' חשבון * כתב הר"ב אבל תרומה ותרומת מעשר וכו' * וצריך שיתן הכל לכבן * והר"ש נסתפק בכאן אם יתן בחנם או שמוכר לו היקר לפי חשבון * וכבר כתבתי בזה צדדים דמאי * ה' הטבל אוסר כל שהוא * פירש הר"ב כהיתרו כך איסורו הכי איתא בסוף עכו"ם דף ע"ג ולפי זה דוקא טבל לתרומה גדולה * דחטה אחת פוטרת כל הכרי * אבל מעשר ראשון הטבל לתרומת מעשר לא * ומיהו התוספות הביאו בירושלמי דיהיב טעמא אחרינא משום דהוי דבר שיש לו מהירין (שיכול להפריש עליהן ממקום אחר כדתנן בסמוך) ואפילו באלף לא בטיל * כח"ש במשנה ב' פרק ב' דבטורים * וכתבו דמכל מקום צריכין לטעמא דכהיתרו וכו' משום דחטעם שיש לו מהירין * לא היה נאסר אלא כשהבעלים בעיר * דאז יש לו מהירין שהבעלים יכולין להפריש * אבל אי ליכא בעיר * אף על

שחב"א על הכל * הכי מילי נמינו * אבל שלא כמינו כי האי דחטין בלורז בטקן עעס

דטעמא דעבל בכל שהיא מסיס דכהיתרו דחטה אחת טערת
את ככרי כך אסורו והאי טעמא לא שייך אלא מין במינו :
פרק ד שתי נשים אפילו הן ממין אחד פטורים
ואין נשיכה וזירוף כל מטרסן כיון

על גב שיכול לילך למקום שהבעלים שם • מכל מקום כיון
שש טורח והוצאה • הוי כשאין לו מתירין עכ"ד • ודברי
הירושלמי אי תכחזו נמי בצבלי סוף ס"ו ממס' נדרים : [ד' נה']
ושלא במינו כגון טעם • ללא אמרו דבר שיש לו מתירין
אפילו בצלף לא במיל אלא

שמקפידות ואפילו לשו שני קבין
כאח' כיון דכוסן ליחלק פטורות
סחם מתניתין כבית הלל דאמרי
קביים לחלה ואינה הלכה דק"ל
דחטשה רבעיו הוא שיעור חלה :
וזמון שהן של אשה א' סחם אשה
אחת אינה מקפדת אם העיסות
נובעות זו בזו : מין במינו חייב •
בנשיכה או בזרוף כל : ב החטים
אינן מצטרפות עם הכל • אם היו
שתי עיסות אחת של חטים ואחת
של מין אחר מחמת המינים ואין
באחת מהן שיעור חלה ונושכות
זו בזו : השעורים מצטרפו עם
הכל • אף עם הכוסמין ואף על
גב דמין חטים הן לאון דוקא מין
חטים אלא מין שעורים ואף מין
חטים והכי פרישנא לה דריש
פרק קמא : שאר המינים מצטרפין
זה עם זה • כגון כוסמין ושכולת
שועל ושיסון • והלכה כר' יוחנן
בן גורי : ג שני קבין של אחד
מחמת המינים שהיבין בחלה :
וקב אורז או תרומה שאין חייבין
בחלה באמצע : אין מצטרפין •
להתחייב בחלה : ד יסול מן
האמצע • ממקום שנושכין זה את
זה נמצא מפריש משתייהן : וחכמי'
אוסרים • שהרואה סבר שמוטר
לתרום ולעשר מן החדש על היסן

מין במינו • ושלא במינו בנותן טעם :
פ"ד שתי נשים שעשו שני קבין ונגעו
זה בזה אפילו הם ממין אחד
פטורים • ובזמן שהם של אשה אח' מין במינו
חייב • ושלא במינו פטור : **ב** אינה הוא מין
במינו • החטים אינן מצטרפות עם הכל לא
עם הכוסמין • השעור' מצטרפות עם הכל
חוצ' מן החמץ • ד' יוחנן בן גורי אומר שאר
המיני' מצטרפין זה עם זה : **ג** שני קביים •
וקב אורז • אוקב תרומה באמצע • אינן
מצטרפין • דבר שנמלה חלתו באמצע
מצטרפין שכבר נתחייב בחלה : **ד** קב
חדש וקבישן שנשכו זה בזה רבי ישמעאל
אומר ימולמן האמצע • וחכמים אוסרים •
הנוטל חלה מן הקב • רבי עקיבא אומר
חלה • וחכמים אוסרים אינה חלה •
ה שני קבין שנמלה חלתו • של זה בפני
עצמו • ושל זה בפני עצמו • חזרו עשאו
עיסה אחת רבי עקיבא פוטר • וחכמים
'מחייבין • נמצא חומרו קולו : **ו** נוטל אדם
בדי חלה מעיסה שלא הורמה חלה
לעשותה בטהרה להיות מפריש עליה
והולך חלה דמאי עד שתכרח • שחלת
דמאי

ומן היסן על החדש • והלכה כחכמים
מן הקב שאין בו שיעור
חלה : רבי עקיבא אומר חלה • והוא שהשלים על העיסה אחר
כן כשעור חלה דכיון ששלים השעור הויא חלה למטרע : אינה
חלה • כיון שבשעה שהפרישה היתה העיסה פטורה • והלכה
כחכמים : ה רבי עקיבא פוטר • ואזלא לטעמיה דהדר והויא
חלה למטרע : נמצא חומרו קולו • חומרו של רבי עקיבא דאמר
לעיל בכוט' חלה מקב דהויא חלה וקדשה גורם לו להקל ולפטו'
בשני קבין שנמלה חלתו של זה בשני עצמו ושל זה בשני עצמו :
ו נוטל אדם כדי חלה וכו' הרוצה ללוש כמה עיסות של דמאי
טמא יכיל לקבוע חלתן מעיסה טהורה שלא הורמה חלה
והתחיה זאת העיסה הטהורה קבועה לחלה על כל עיסות
שילוש מן הדמאי הטמא : עד שתסרס • עיסה זו ולא תהיה
דמיה למאכל אדם שדמאי הקלו לתרום מן הפטור
של

במינו • ועיין מה שכתבתי במשנה
ד' פרק בתרא דביצה :
פרק ד שני קביים
כתב
הר"ב סחם מתניתין כבית הלל
וכו' • עיין מה שכתבתי בפרק
קמא משנה ד' :
ב איזהו מין במינו וכו' עיין
ריש כלאים ובפירוש
הר"ב משנה ז' פרק י' דמנחות :
*** רבי יוחנן בן גורי אומר**
וכו' • כתב הר"ב
והלכה כרבי יוחנן בן גורי • וכן
כתב הרמב"ם • וטעמא כתב
הכסף משנה פרק ז' מהלכות
בכורים :
ג וקב אורז או קב תרומה
באמצע • ונושך בזה
וזוה • הר"ם והרמב"ם •
ובירושלמי אלו תנן אורז ולא
תנן תרומה (אמרין אורז עלידי
שאינו ממינו [אינו] מצטרף
תרומ' על ידי שהוא ממינו מצטרף
הוי תורכא מיסתי תרומה או אלו
תנינן תרומה ולא תנינן אורז
אמר' תרומה על ידי שאין נגדרת
אינו מצטרף כלומר אורז
נגדר כדתנן לעיל דאסי ש בו
טעם דגן חייב בחלה • הר"ם •
ד וחכמים אוסרים • פירש הר"ב שהרואה סבור שמוטר
לתרום מן החדש וכו' כך מפרש בירושלמי
מכח קושיא דכמו דהטין וכוסמין שהן שני מינין על ידי שהן
דומין מצטרפין : חדש וישן לא כ"ש • ואיכורא דאין תורמין מן
החדש וכו' תנן לה במשנה ה' פרק קמא דתרומות :
רבי עקיבא אומר חלה • פירש הר"ב והוא שהשלים וכו' •
דאי לא חימא הכי תקשה דידיה אדידיה ממשנה ג' ס"ב
דאומר אל יעשה קביים • ירושלמי שם :
ו להיות מפריש עליה והולך חלה דמאי וכו' • פי הר"ב
הרוצה ללוש כמה עיסות של דמאי טמא יכול
לקבוע חלתן וכו' • משמע דברוצה לחקן עיסות הדמאי מן
החלות איירי מתניתין • וכן כתב הרמב"ם בדין בסוף פרק
ז' מהלכות בכורים נמש' דבדים אמורים בשהיו אונים
עיפות

אפי"ו סס ט"ד
ס"ו טכו טע"א
בב ט"ו פ"ד ט"ו
ככל טע"ב
ר ט"ו פ"ה ט"ו
ככ"ו ט"ו ט"ו
סס טע"א ז'
ה סס טע"א ט'
ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו
ט"ו ט"ו פ"ה ט"ו

דל"ז

העיסות שפריש עליהן ספק אם הורמה חלה מהן אי לא הורמה שחלת דמאי נעלת מן הסקור וכו' ע"כ ומימה על הר"ב דמסיים ואומר וחלת דמאי היינו לוקח תבואה מעם הארץ ומאכילה לעניים וכו' דהקס ודאי לא הורמה החלה

א"ת פ"ה ח"א
תרומוהו כ"י
א"ת פ"ה ח"א
כ"ג ל"ט ע"ד
ס' סג"ג ע"ד

הרבי עדין לא נתחייבה בחלה כשהיתה התבואה ביד עם הארץ ומאי ספק חלה איכא איבר דהר"ם מפרש כך לומנין בראייה איהו לשיטתיה אזיל דמקשה וז"ל ומימה מה היא חלת דמאי אי בלוקח עיסה או לחם מעם הארץ דמפריש חלה משום דשמח לא הפרישה עם הארץ היכן מצינו דנחשדו עמי הארץ על החלה והלא לא נחשדו אחרונה גדולה ומאי שנא חלה דהא נחשדו על המעשר משום דהוי סברי דלא הוי במימא משום תרומת מעשר דאיכא בה כל זמן שלא קרא עליו

נטלת מן הטהור על הטמא ושל אמין הבוקף ז' ישראל שהיו אריסין לכותים בסוריא רבי אליעזר בחייב פירותיהם במעשרות ובשביעית ורבן גמליאל פוטר רבן גמליאל אומר שתי חלות בסוריא ורבי אליעזר אומר חלה אחת אחוז קולו של רבן גמליאל וקולו של רבי אליעזר חזרו לנהוג כדברי רבן גמליאל בשתי דרכים ח' רבן גמליאל אומר שלש ארצות לחלה מארץ ישראל ועד כו"ב חלה אחת מכו"ב ועד הנהר ועד אמנה שתי חלו אחת לאור ואחת

על הטמא ושלא מן המוקף והקלו נמי לתרו' מן הרע על הטהור וחלת דמאי היינו הלוקח תבואה מעם הארץ ומאכילה לעניים ולאכסניא כדחקן מאכילים את העניים דמאי ואת האכסניא דמאי ומלה שמפרישים ממנה היא חלת דמאי ז' בסוריא

ארצות שכבש דוד ואינה קדושה כקדושת ארץ ישראל רבי אליעזר מחייב וכו' קסבר עשו סוריא כארץ ישראל לענין מעשרות ושביעית ורבן גמליאל פוטר דסבר לא עשו סוריא כארץ ישראל ואינו חייב במעשרו בסוריא אלא בזמן שהקרקע של ישראל ואין לעכו"ם חלק בו אומר שתי חלות בסוריא כדרך שמפרישים שתי חלות בתבואה לארץ האחת נשרפת מסני שהיא עמאה כעומאת ארץ העמים והשנייה נתקן לכהן כדי שלא תסתכח תורת חלם מוישראל רבי אליעזר אומר חלה אחת רבי אליעזר לטעמיה דאמר עשו סוריא כארץ ישראל ואין עפרים ממנה בעפר ארץ העמים הלכך חלה אחת ותו לא אהון קולו של רבן גמליאל דפוטר סוריא ממעשרו ושביעית וקולו של רבי אליעזר דאמר בסוריא חלה אחת ואכן קיימא לן שהעושה כקולי דמר וכו' וקולי דמר רשע הלכך חזרו לעשות כרבן גמליאל בשתי דרכים שאין סוריא כארץ ישראל לא לענין מעשרות ושביעית כשיש לעכו"ם חלק בקרקע ולא לענין חלם וכן הלכה ח' שלש ארצות חלוקות בדיו חלה מארץ ישראל ועד כו"ב כלומר כל ארץ ישראל עד כו"ב שהיא רצועה היוצאה מעכו ללד צפון וכבשוקן עולי צבל וקדשה קדושה שניה מפרישים חלה אחת ונתת לכהן ואוכלה בטברה מכו"ב ועד הנהר ללד מזרח ומכו"ב ועד אמנה ללד מערב ואינה ארץ ישראל ממש לפי שכבשה עולי המזרח ולא כבשה עולי צבל וקדושה ראשונה לא קדשה לעתיד לבא מפרישין שתי חלות הראשונה נשרפת לפי שהיא עמאה כעומאת ארץ העמים כיון שלא כבשה עולי צבל והשנייה נאכלת

סם מעשר ויש לפרש דחלת דמאי היינו חלה שהורמה מתבואה של דמאי שלקה תבואה מעם הארץ ועמנה ואפאה והפריש ממנה חלה ואומה חלה אסורה בחילה חף לכהן עד שיפריש ממנה מעשר ותרומת מעשר כדון דמאי דהא דתקן בפ' קמא דמאי סלק עם הארץ והמדומע פטורין מן הדמאי אפורה סם בס"ד הלכך בשאר דוכתי מחייב חלת דמאי במעשרות ובאבותו תיקון תנית להיות מפריש עליה וכו' וכי תימא כיכי אחרמי שהפריש את החלה עד שלא עישר את הדמאי זמנין דמתרמי הכי כהכיו דאמר מאכלין את העניים דמאי וכהן שאכל את החלה זקוק לעשר אם הוא עשיר עד כאן לשוננו ובדוקא קיש לפרש קחלת דברי הר"ב בגם על דרך פירש הר"ם ולהרמב"ם לריד יסוב לקושיה הר"ם דלא מצינו שנחשדו וכו' דכסוף פרק ח' מהלכות בכורים ס"ב דלא נחשדו אלא בתבואה לארץ אבל בסוריא לא ומשמע ודאי דכל סכן בארץ ישראל דלא ז' בסוריא פירש הר"ב ארצות שכבש דוד ואינה קדושה כקדושת ארץ ישראל וכן פירש בכמה דוכתי וטעמא מפרש בירושלמי דריש פרק ב' לפי שהיה דוד מניח ספרי ארץ ישראל ומכבש ספרי חוצה לארץ

אבל הל"ב כבש כל ארץ כנען לנבולותיה ואחר כך כבשן ה' כבשו כמו בארץ ישראל לכל דבר ומפרש הרמב"ם בפרק ראשון מה תרומות כיון שהיה מלך ישראל ועל פי בית דין הגדל היה עושה שארץ ישראל הוא מכבש מלך ישראל או נביא מדעת רוב ישראל בארץ שתייה ואם ימיד או שבת כבשו אפי' בארץ שנתנה לאברהם אינה נקראת ארץ ישראל כדי שיגבהו בה כל המנות ורבן גמליאל פוטר עיין תשנה פרק ה' דמעשרות שתי חלות עיין במשנה דלקמן בדיו שתי חלות דחוצה לארץ והכי הוי דינא בסוריא לרבן גמליאל כדפסק הרמב"ם בפרק ה' מהלכות בכורים חזרו לנהוג וכו' פירש הר"ב משום דקיימא לן שביעית כקולי דמר וכו' כיכי דכתרי אהדי כי הכא וכדמסיק בפרק קמא דערופן דף ק"ו ח' בכי"ב ועד הנהר וכו' עיין מה שכתבתי בארוכה ברס"ו דשביעית שתי חלות ולא מצינו בתרומה שיאמרו להפריש שתי תרומות מסקין הו' בר"ם כל הכשר בחולין [דף ק"ד] ובפרק עד כמה במס' בכורות [דף ק"ו] משו דברלה יש לחוש יותר שלא תסתכח תורת חלה משום דשייכא בכנ' אדם המגלגל עיבתו אבל תרומה אין רגילין בה אלא בעלי קרקעות וממרחי תבואות

נאכלת לפי שאין טומאת החלה הראשונה מפורסמת שהיא אינה ארץ העמים גמורה . ואם לא היו מפרשים חלה שניה הנאכלת יאמרו תרומה טהורה נשרפת . אבל כשפרשין חלה שניה ונאכלת . הוואה נותן על לבו להבין טעם הדבר או שאל לחכמים ואומרים לו :

של אור יש לה שעור . מפני שזאת הארץ היתה קדושה כבר נראית חלקה כשל תורה הלכך יפרים פשעור שמפרשים מעיסה טמאה א' מכ"ד או ממ"ח . ושל כהן אין לה שעור . לפי שהיא מדברי סופרים : מן הנכר ומן אמנה ולפנים . כלומר מחמת הכהן ולפנים אמנה וכן מחמת אמנה ולפנים ממנו חוזה לארץ ממש

ומפרשים שפי חלות ושתייה מדברי סופרים : אחת לאור שהיא טמאה כטומאת ארץ העמים ממש : ואחת לכהן כדי שלא תשתכח תורת חלה שנתנת לכהן : של אור אין לה שעור . הואיל ושתייה מדברי סופרים מוטב להרבות באותה שנומנין לכהן שנאכלת ולא כששרפת : וטבול יום אוכלה . לחלות האור של חוזה לארץ . וטבול יום דקאמר הכא הוא כהן שטבול לקריו : שאין חלת האור של חוזה לארץ חסורה אלא למי שטומאה יוצאה עליו מגופו אבל טמא בשאר טומאת מותר בה . הלכך בחוזה לארץ מגופו חלה טמא בשאר טומאת מותר בה . וימיו . או כהן גדול בשנים שטבול לקריו מפרים חלה אחת בלבד וכותנה לכהן . ואי ליכא כהן קטן או כהן גדול שטבול לקריו ואיכא כהן בעל קרי מפרים שתי חלות : אחת לאור ואין לה שעור . ואחת לכהן ויש לה שעור אחד מהרבעים ושמונה כדיון כל עיסה שנעמאה באונס . דטומאת ארץ העמים טומאת אונס היא ואוכלה הבקן בקריו כדי שלא תשתכח תורת חלה מישראל : אינו צריך טבילה . ובעל קרי מותר בחלת חוזה לארץ . ואין הלכה כרבי יוסי : ואסורה לזבים ולזבות . רבן קאמרי לה דאלו לרבי יוסי שריא לזבים ולזבות כי היכי דשריא לבעל קרי :

ואחת לכהן . פי' הר"ב לפי שאין טומאת החלה הראשונה מפורסמת וכו' . וכדיון שלישי פירוש שארץ העמים טמאה ממש . וכן דברי הרמב"ם בחבורו פרק ה' מהלכות זבחים י"ט . ועיין מה שכתבתי במשנה י' :

של אור יש לה שעור . פירש הר"ב מפני שזאת הארץ היתה קדושה כבר נראית חלקה כשל תורה . ואף במקומות שכבשו עולי צבל אינה מן התורה ואפילו צימיו עזרא דדרשין צבואכס צביאת כולגס ולא צביאת מקנהכס וכדפסק הרמב"ם בפרק חמישי מהלכות זכורים . ואף הראב"ד שחולק עליו בתרומה בפרק א' מהלכות תרומה מודה הוא צמלה ואפילו הכי לא אמרו בארץ ישראל אלא חלה אחת הואיל ואין הארץ טמאה :

יש לה שעור . פירש הר"ב כשעור שמפרשים מעיסה טמאה אחד מכ"ד או ממ"ח . גם הרמב"ם בפירושו כתב ולפיכך צריך להוסיף כשעור שזכרנו . והוא חלק מכ"ד או חלק ממ"ח . ודבר תמוה דמאי שנה מדיון השלישי דכתבו בו אחד ממ"ח והר"ב נתן טעם דהוי דין עיסה שנעמאה באונס (כדתין סוף פרק ב') ואין סברא לחלוק בין טומאת ארץ העמים לטומאת ארץ שלא הבשו עולי צבל . ושיהיה לנו בו ספק טומאת שנתכבש ארץ למטמא במויד ויקחויב אחד מכ"ד . דאדרבה אסכא מסתברא שהדר באותה ארץ יותר יהא נחשב לאונס בטומאתו . מהדר בארץ העמים . ולהרמב"ם אצל מה שאמר אחד מכ"ד או ממ"ח לא הזכיר טעם כשעור שמפרשים מעיסה טמאה . יש לומר שסובר דהואיל והוא מכבש עולי מצרים אמר שיש לה דין עיסה טהורה לענין השעור . ונתן שני שעורים . האחד לעיסת בעל הבית . והאחד לעיסת נחום . ומכל מקום בחבורו פרק ה' מהלכות זכורים כתב גם ככבש עולי צבל אחד ממ"ח בלבד . (אמנם אפשר להגיה בדברי הר"ב שזה שאמר טמאה צריך להיות טהורה) והשתא מעיקרא לא קשיא לא מידי : ואסורה לזבים ולזבות .

פירש הר"ב רבנן קאמרי ליה דאלו לרבי יוסי שריא לזבים ולזבות וכו' . ורישא וטבול יום אוכלה מוקי לה הר"ב בטבול לקריו ויש לדקדק דאסורה לזבים ולזבות במאי מוקים לה אי בדלא טבלי פשיטא שהתא בעל קרי שאין טומאתו חמורה כמו זבים וכו' קאמרי כשאינו טבול . כל שכן הי' . וכו' זו ואין צריך לומר זו . ועוד דאם כן בין לרבנן בין לרבי יוסי אין חלוק בין בעל קרי לזבים וכו' . ואמאי חלקיניה ולא תננהו בדידי הדדי . ואי בדטבלי נמי אסרי קשיא מאי שנא דגבייהו אסרוק בטבלי ולא כן בצעל קרי והרי שניהם צריכים הערב שמש . ושמאי לומר הואיל וטומאתן חמורה החמירו לאכול אפילו חלת חוזה לארץ פראשונה עד שיעריב שמשן . אבל מדברי הראב"ד בפרק ה' מהלכות תרומה מוכח דסובר דלעונס אסורה לזבים אפילו אחר שטבול והערבי שמשן שלא הזכיר להם שום דבר הימר . ואפשר שזהו דעת הר"ב . וכבר תמה הכסף משנה למה יחמירו על הזבים וכו' אחר שטבול . ועוד קשיא לי על פירוש הר"ב שמפרש דלרבי יוסי שריא לזבים ולזבות כמו לבעל קרי . דאי הכי אם כן לסלוג ולתני הכי רבי יוסי אומר חלה אחת . ואין סברא לומר דכשאין כאן כהן כלל סבירא ליה שמטליה גאור ונפרים אחר ומניחה עד שיבא כהן דלמה נחמיר בתוזה לארץ יוקר מבארץ ישראל אם אין כאן כהן . ושמא מוסיב דבארץ ישראל הטהורה אין יכולין לשרוף חלה מוטב לגימא אותה ואין להפריש אחרת . והרמב"ם פוסק דזבים וכו' מותרים אחר שטבול כמו בעל קרי

א"כ מ"ט וכו' מה"ת טלמ"ח ע"ד ספ"ע"ה

ונאכלת עם חור על השלחן • דלא גזרינן הפללה אטו אכילה :
 ונתנת לכל כהן • בין לכהן חדר בין לכהן עם הארץ • כך
 פירש רמב"ם ואין שמת הגמרא מוכחת בן אלא בין לכהן שאוכל
 חוליו כשהרהר בין לכהן שאינו א כל חוליו כשהרהר • אבל לעם
 הארץ אין נותנין שום מתנה

ממתנות כהונה דכתיב (ו' ה'
 ב' ל"א) לתת מתנת הכהנים
 והלוים למען יחזקו בחירות ה'
 אין נותנין מתנה אלא לכהנים
 המתחזקים בחירות ה' וכן הוא
 דתנן לקמן אלו נמתין לכל כהן
 לאו לכהן עם הארץ אלא לכל כהן
 אע"פ שאינו אוכל חוליו כשהרהר :
 ב החרמים לכהנים כדכתיב
 (כסדר י"ח) כל חרם בישראל
 לך יהיה : והבכורות • אי תס
 הוא הרי זה קדשי מקדש ואי בעל
 מוס הוא כתיב (רברים י"ב)
 הטמא והטהור יאכלנו : ופדיון
 פטר חמור • עודנו כשהוא בין
 קדושה : וראשית • הו' דכתיב
 (שם י"ח) אורשית גו לאנך תתן
 לו : ושמן שרפה • שמן תרומה

שנטמא : וקדשי מקדש • דלא אסרו לתת לכהן שאינו נזכר
 מטומאה אלא דבר שיש בו חסור שומאה בנבולין כגון תרומה
 ותרומת מעשר • וחלה • אבל קדשי מקדש וזבחים שביאין
 אותם לעזרה לא חשש דטהורי מטמא נפשיה : רבי יהודה אום
 בזבחים דחיים דלמא לא תזכר בהו האיל ואין עשין
 בהו עבודה : ואין הלכה כר"י : ר"ע מקור • ר"ע לטעמיה
 דאתר בפרק ב' דמעשר שני דכרשינן כל מעשיהו בטומאה דלא
 חשיבי אכל : וחכמים אומרים • דחשיבי להו אוכל האיל
 והן נאכלין בשנית רעבון והלכה כחכמים : י מביאר • שם
 מקום בחולה לארץ : ולא קבלו ממנו • דלאכלן אי אפשר שהרי
 נטמאו בארץ העמים ולאסרן איא לפי שאין טומאה זו ידועה
 שמה יאמרו ראינו תרומה טהורה שברכת • להחזירן למקומן
 איא שלא יאמרו תרומה יוצאה מארץ ישראל לחולה לארץ אלא
 מניחן עד ערב פסח ושורפן : ומה הקציר בכורי מעשיך
 דשתי הלחם הקרוי בזבחים ומקורין את החדש במקדש :
 וא העלה

שבחשתינו נתבין וטבל לומר דגם בכלל איי שלא כדשי עולי בכל היא שהרי סמוכה לירושלים היא ומא"י תחשב אבל באלכסנדריא
 קשיא לפי שהיא לערך תשעים פרסא' מארצנו למערב אי"י כפי מה שראיתי בתופת העולם • וגם נראה שביאר זו היא אותה ששנינו
 בסוף תענית • ואין סברה שהיא קרובה כל כך לירושלים (וב' ה'ויקון דף ג"ז דבית רחוקה מיל מים הגדול) ובעל כפתו' ופרח
 לא לזו נתכוון • ועוד שהרמב"ם כתב בכל חלת ח'ל שהובאה לא"י שמיחה עד הפסח ותשרף כתרומה • ובספ"ב מה' תרומה כתב
 ולא תשרף שלא יאמרו תרומה שאינה נטמאת בשר קב"ו לא מניחין וכו' או עד שיבא ערב כסח וכו' יו"ל דאע"ב דכשהיא בארץ העמי'
 הויא טומאה ידועה ונשרפת מ"מ כשהובאה לא"י מקרי אינה ידועה דלאו כ"ע ידעי מאיזה מקו' הובאה את הארץ העמי' אס מהארץ
 שלא כדשי עולי בכל • דב"א בזבחים ולא קבלו מהם • כבז'ר"ש ובידו שלמי מפרש דהזבחים • וסרף אמאי לא קבלו ממנו
 והתן

קרי דין אחד להם • ולדבריו נפרש דהך סיפא ר' יוסי אמהרה •
 וכן משמע בפירושו : וכן הכריחו המוס' והרא"ש דפרק כל
 ששור וו"ל הרא"ש (ומותר ג"ל ואסורה) לזבים בירושלמי
 ה"ב לר"י נזרעה דאע"ג דמתירה לבעל קרי אסר לה להני בלא

טבילה דעל כרחק בלא טבילה
 ג"ל יב ע"ד איירי • דאי כשטבלו מיירי •
 לרבנן נמי נזרעה אלא ודאי הכי
 עיקרן נמי שרו כי היכי דשרו טבול
 יוס' דבעל קרי אף על גב דטומא'
 יוצאה תבואה לאין להלק אחר
 טבולו בין טומאה חמורה
 לטומאה קלה כי היכי דפליג
 רבי יוסי קודם טבול ע"כ :
 ונתנת לכל כהן • מ"ש הר"ב
 בשם הרמב"ם הוא
 ספיקו שלמי • ומה שכתב הר"ב
 נראה כפיו דלא קשיא דאף
 הרמב"ם לא אמר אלא במי שלא
 קבל עליו דבר חמור לענין
 טומאה וטמא • וזה אסילו
 בחלמוד חסם כמו שפטרש
 במסנה ג' פרק ג' דמאי • ולמי
 שלא קבל עליו • קרי ליה עם

הארץ בהיה מחניחין ועוד בסוף פרק ג' דתנינה בגי' עס
 הארץ מדרם לפדיון • ופיינו במי שלא קבל עליו דברי חבירות
 אף על פי שישנו בתורה ובהלכות כ"מ הרמב"ם בריש פרק י'
 מהלכות טומאת משכב ומשכ • וכן תראה מלשון הרמב"ם
 שכתב לפי שאינה כל כך באזהרה שלא תתקן לעם הארץ
 ונחוש שמה יאכלנו בטומאה בין שהיא טמאה בארץ העמים •
 וכן כתב גם כן בפירושו משנה דלקמן ורש"עם שלא נקדים
 באלו המתנות כהן חדר על זולתו לפי שאין כהן קדושה ולא
 נחוש שמה יטמאו אותה עמי הארץ ע"כ • וגם בחבורו פ"ה
 מהלכות בזבחים כתב על חלת חולה לארץ ונותנין אותה
 לכהן עם הארץ מפני שהיא טמאה באויר ארץ העמים :

י ולא קבלו ממנו • פירש הר"ב לשרפן אי אפשר לפי שאין
 טומאה זו ידועה וכו' • ולעיל במסנה ח' דדון
 השלישי מפרש דטומאת ארץ העמים היא טומאה ידועה דדוקא
 אותה הלק מן הארץ שלא כדשי עולי בכל מקרי טומאה שאינה
 ידועה ומלאתי בשזר כפתור ופרח פרק י"א שכתב למערב
 ירושלים דרומי כשגש שעות הוא ביהר ע"כ • ואם לביאר
 שבחשתינו נתבין וטבל לומר דגם בכלל איי שלא כדשי עולי בכל היא שהרי סמוכה לירושלים היא ומא"י תחשב אבל באלכסנדריא
 קשיא לפי שהיא לערך תשעים פרסא' מארצנו למערב אי"י כפי מה שראיתי בתופת העולם • וגם נראה שביאר זו היא אותה ששנינו
 בסוף תענית • ואין סברה שהיא קרובה כל כך לירושלים (וב' ה'ויקון דף ג"ז דבית רחוקה מיל מים הגדול) ובעל כפתו' ופרח
 לא לזו נתכוון • ועוד שהרמב"ם כתב בכל חלת ח'ל שהובאה לא"י שמיחה עד הפסח ותשרף כתרומה • ובספ"ב מה' תרומה כתב
 ולא תשרף שלא יאמרו תרומה שאינה נטמאת בשר קב"ו לא מניחין וכו' או עד שיבא ערב כסח וכו' יו"ל דאע"ב דכשהיא בארץ העמי'
 הויא טומאה ידועה ונשרפת מ"מ כשהובאה לא"י מקרי אינה ידועה דלאו כ"ע ידעי מאיזה מקו' הובאה את הארץ העמי' אס מהארץ
 שלא כדשי עולי בכל • דב"א בזבחים ולא קבלו מהם • כבז'ר"ש ובידו שלמי מפרש דהזבחים • וסרף אמאי לא קבלו ממנו
 והתן

החילוק בין קרי
 על פי כדברי
 ג"ל יב ע"ד
 איירי • דאי
 כשטבלו מיירי
 לרבנן נמי שרו
 כי היכי דשרו
 טבול יוס' דבעל
 קרי אף על גב
 דטומא' יוצאה
 תבואה לאין
 להלק אחר
 טבולו בין
 טומאה חמורה
 לטומאה קלה
 כי היכי דפליג
 רבי יוסי קודם
 טבול ע"כ :
 ונתנת לכל
 כהן • מ"ש הר"ב
 בשם הרמב"ם
 הוא ספיקו שלמי
 • ומה שכתב
 הר"ב נראה
 כפיו דלא קשיא
 דאף הרמב"ם
 לא אמר אלא
 במי שלא קבל
 עליו דבר חמור
 לענין טומאה
 וטמא • וזה
 אסילו בחלמוד
 חסם כמו שפטרש
 במסנה ג' פרק
 ג' דמאי • ולמי
 שלא קבל עליו
 • קרי ליה עם

יא העלה בכורות מבדל ולא קבלו ממנו. דכתיב (דברים י"ד) ואלכלת לפני ה' אלהיך מעשר דגנך תירושך ויבכרך וככורות בקרך ולאחד ממקום שאתה מביא מעשר דגן אתה מביא בכורו. מחוץ לארץ שאתה מביא מעשר דגן אין אתה מביא

בפרק רבי ישמעאל דמנחות שאם הביא קדש לשמי הלחם נשר. ומשני שמיא היא שהדבר מביאם שלא יקבע הדבר חובה מפני שאנשים גדולים היו ויסמכו עליהם. אינמי משום דמגברא תלתא טובה ע"כ. ולשון הרמב"ם בפרק ב'

בכורו: הביא בכורו יין ושמן ולא קבלו ממנו. לשי שלא בחרו מתחלה לכך. דאלו בצורם מתחלה לכך שרי להביא מן פרק בתרא דתרומות אין מביאין בכורים משקה אלא הוולא מן הויסוס וענבים בלבד: פסח קטן. פסח שני. וצנין קטנים היו ופסח ראשון בלבד הן חייבים שהכל חייבים בראיה דכתיב (שמות כ"ג) ויראה כל זכורך אבל לא בפסח שני: מאשמיא גרסינן והוא שם מקום: בכוריה כקונה בפרוריי ירושלים. מגרשי ירושלים וכפרים שסביבותיה. תרגום מגרשי פרווהא:

יא בן אנטיגוס העלה בכורות מבבל ורא קבלו ממנו. יוסף הכהן הביא בכורו יין ושמן ולא קבלו ממנו. אף הוא העלה בניו ובני ביתו לעשות פסח קטן בירושלים והחזירוהו. שלא יקבע הדבר חובה. אריסטוק הביא בכוריו מאפמיא וקבלו ממנו. מפני שאמרו הקונה בסוריה בקונה בפרור שבירושלים: סליק בסכת חלה

מהלכות בכורים אין מקבלים אלא ויחם עד שפכה עלרש ויקרא עליהן. וכתב הכסף משנה שכן כמוב בתוספתא בריש בכורים: יא העלה בכורות מבבל ולא קבלו ממנו. כתב הר"ם בירושלמי פריך ולא מן פסוק פ"ג דתמורה ואם באו סמייתים יקרבו ומשני שניחא היא שהדבר מביאם שלא יקבע הדבר חובה וכו' כמ"ש לעיל. ובבבלי דתמורה משני רב חסדא הא ר' ישמעאל. הא רבי עקיבא. ובפרק א' מהלכות בכורות פסק הרמב"ם דאם הביא אין מקבלין ממנו ולא יקרב. והעתיקו הר"ם דשם בתמורה: הביא בכורו יין ושמן. ולא קבלו ממנו. פירש הר"ם לטי שלא בצורם מתחלה לכך וכו'. דלא תקשה אדחטן בפרק בתרא דתרומות ירושלמי. והרמב"ם מפרש דמתני

סליק בסכת חלה

דכתיב יחודה ואינה הלכה. זכבר תמה עליו הכסף משנה פ' ב' מה' בכורים: הקונה בכוריה כקונה בפרור שבירושלים. ומכל מקום תרומה אין מביאין מסוריה לארץ ישראל. דבסוף פרק ו' ממסכת שביעית פסקו הר"ם והרמב"ם דאין הלכה כרבי שמעון דאומר דמסוריה מביאין. וטעמא בירושלמי. דבתרומה מושטין שמה יחודה הכהנים מרדמים אחריה וילאו לחובה לארץ. אבל הכורים. הבעלים מחוייבים להביאם לירושלים:

סליק בסכת חלה

כתב הרמב"ם כשהשלים לדבר על הזרע ומתגותיו החל לדבר בענין הסירות. וסדר אחר מסכת חלה. מסכת ערלה ואח"כ בכורים. שכן סדרם הכתוב. הערלה בסדר ויקרא. והבכורים בפרשת כי תבא:

מסכת ערלה

מסכת ערלה

פרק א הנוטע לסייג. סייה האילן גדר לכרם ולקורות. לגדל ענבים לעשות מהן קורות לבנין ואין עיקר גטיעתו לאכול הפירות: פטור מן הערלה: דכתיב (ויקרא י"ט) ונטעתם כל עץ מאכל. את שהוא למאכל. חייב. לסייג ולקורו ולענבים. פטור: הפנימי למאכל. נתכוין שיאור הסנימי יהיה למאכל. ויחור החיטון לסייג. אע"פ שהכל אילן אחד. החיטון פטור. ואין הלכה כרבי יוסי: בומלאו

פרק א ולקורות: והדר כתב בירושלמי לסייג לקורות ולענבים פטור. ולא קשי' דודאי דקורות לחוד דהיינו לבנין. וענבים לחוד דהיינו להסקה וכיוצא בזה. והחיצון פטור. בירושלמי מפרש טעמיה. ממשמע שנאמר לא יאכל אדם יודעים שבצנן מאכל הכתוב מדבר. מה תלמוד לומר ונטעתם כל עץ מאכל לומר לא 31

מסכת ערלה

פרק א הנוטע לסייג. ולקורות. פטור מן הערלה. ר' יוסי אומר. אפי' אמרה הפנימי למאכל. והחיצון לסייג. הפנימי חייב. והחיצון פטור: ב עת

א תמורה כא' ת"י ט"א מה' בכורות הל' ה' כ' פ"י ע"כ מה' בכורים הל' ד' ג' ג"ט פ' ד' ט"ט מה' ת"ט ו"ד כ"כ ר"ג ט"ע' כ"ט